

Gazeta învățămîntului

Organ al Ministerului Învățămîntului și Culturii și al Uniunii Sindicatelor din Instituțiile de Învățămînt și Cultură

Anul XII nr. 619

vineri 30 iunie 1961

8 pagini 25 bani

De „Ziua învățătorului“

Salutul adresat cadrelor didactice de către acad. **ILIE MURGULESCU**, ministrul Învățămîntului și Culturii

Ziua de 30 iunie a devenit în ultimii ani una din sărbătorile tradiționale ale oamenilor muncii din patria noastră, ziua în care ei sărbătoresc și cinștesc pe învățătorii și profesorii cărora le-au încredințat nobila sarcină de a instrui și educa pe fiii poporului. „Ziua învățătorului“, zi de sărbătoare pentru toți slujitorii școlii, constituie un prilej de trecere în revistă, cu justificată mîndrie, a succeselor dobindite sub conducerea partidului în anul școlar ce s-a încheiat.

Început în condițiile perspectivelor luminoase și ale grandioaselor sarcini trasate de Congresul al III-lea al P.M.R., anul școlar 1960/61 a marcat un important pas înainte în dezvoltarea învățămîntului nostru. Astfel, procentul cuprinderii în clasa a V-a a absolvenților clasei a IV-a a crescut la aproape 96%, ceea ce creează premise ca sarcina cu privire la încheierea generalizării învățămîntului de 7 ani și la trecerea la școala de 8 ani să poată fi îndeplinită cu un an mai devreme; s-au făcut noi progrese în întărirea legăturii școlii cu viața, cu producția și s-au obținut rezultate tot mai bune în instruirea și educarea elevilor.

Aceste succese au fost obținute în bună măsură prin munca plină de abnegație și de avînt desfășurată de marea masă a învățătorilor și profesorilor — detașamentul cel mai numeros al intelectualității noastre.

Înțelegînd și aplicînd în mod just învățătura leninistă despre sarcinile învățătorului, cadrele didactice nu se limitează doar la activitatea în clasă, ci deslășoară și o bogată activitate cultural-obștească, participă în primele rînduri la acțiunile conduse de partid pentru ridicarea nivelului cultural al poporului și pentru transformarea socialistă a satului.

Insufleții de patriotismul fierbinte de care dau dovadă toți oamenii muncii din patria noastră, slujitorii școlii aduc o contribuție de preț la făurirea omului nou, cetățean al societății socialiste și comuniste, și de aceea ei se bucură de stima și aprecierea partidului și guvernului, a elevilor și a părinților lor.

Anul școlar s-a terminat; majoritatea cadrelor didactice pot privi cu satisfacție roadele activității depuse. Bilantul succeselor obținute în etapa de muncă încheiată

În această zi, „Ziua învățătorului“, gîndul și întreaga noastră preluire se îndreaptă spre învățătorii și profesorii care activînd pînă în cele mai îndepărtate cîtune ale țării, n-au prețuit nici un efort în îndeplinirea misiunii lor mărețe, care, zi de zi, au transmis elevilor bogăția lor de cunoștințe și sentimente înălțătoare.

Cei mai merituoși dintre acești învățători și profesori au fost distinși acum cu titluri și premii, sînt sărbătoriți de colegii lor, de organele locale.

Cîtă deosebire față de situația în care era ținută în trecut masa învățătorilor și profesorilor! Atunci munca lor era nesocotită de către oficialitățile burghezo-moșierești, iar ei erau neglijați și desconsiderați!

Astăzi, partidul și guvernul, întregul popor înconjoară cadrele didactice cu dragoste și le asigură condiții tot mai bune de trai și de muncă; activitatea lor este prețuită și recompensată. Bucurîndu-se acum de roadele muncii lor, cadrele didactice privesc cu încredere și cu elan sarcinile mari care le stau în față.

Congresul al III-lea al Partidului Muncitoresc Român a deschis perspective mari și luminoase dezvoltării învățămîntului în patria noastră; școala noastră va urca o nouă treaptă, de unde va aduce o contribuție și mai mare la opera de ridicare culturală a poporului, de pregătire a cadrelor necesare desăvîririi construcției socialiste.

Ministerul Învățămîntului și Culturii are ferma convingere că prin eforturile și elanul creator al celor peste 100.000 de cadre didactice care lucrează pe întregul cuprins al țării, sarcinile trasate școlii de Congresul al III-lea al partidului vor fi îndeplinite cu succes.

Anul care urmează va trebui să ridice învățămîntul nostru pe o treaptă și mai înaltă, la nivelul condițiilor pe care statul democratic popular le creează școlii.

În numele Ministerului Învățămîntului și Culturii, de „Ziua învățătorului“ transmitem un călduros salut tuturor cadrelor didactice și felicităm pe acei învățători și profesori cărora li s-au acordat distincții cu prilejul acestei zile, urîndu-le, totodată, noi succese în îndeplinirea sarcinilor de viitor.

Desen de GH. BOȚAN

Învățător, înseamnă să fii...

Învățător : înseamnă să fii trecerea mereu reinnoită a unor izvoare care cîntă și fac pădurea să cînte, și pun cristal înțelept în ulcioare.

Învățător : înseamnă să fii aripă zburînd mai sus decît cealaltă, albă-n văzduh rotitor, chemînd prin ea însăși spre zboruri înalte.

Învățător : grădinărești lumina. Cu gesturi line îndepărtezi și umbre și neghine.

Cărțile tale la școală : abecedarul unei vieți generoase, aritmetica marilor simțăminte.. Fiecare carte o învață cu migală școlarul cuminte..

Un proverb scris de tine pe tablă toți în ghiozdanul de viață să-l poarte :

cine pornește de dimineață pe drumul marilor idealuri

ajunge departe.. Școlarii tăi : sînt copii de lumină, lire de iarbă cu glas, păsări atrase de boala spre care le călăuzești.

Școlarii tăi : ...sînt mai presus de toate odrasle omenești.

Ei silabisesc viața, și-nînd aripa să zboare și nici nu bagă de seamă cum din seva vorbelor, a chipului tău intrat în suflet se fac mari și voinici.

A venit toamna timpului tău. Iarna-ți așează la temple, pe umeri nămeți, dar să fil învățător înseamnă s-ajungi pînă departe în viitor, pe calea unei nesfîrșite tinereți..

Mioura Cremene

GAZETA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

urează tuturor cititorilor săi noi succese în minuțata lor muncă — astăzi prețuită și cinștită de întregul nostru popor — noi izbinzi în educarea tineretului patriei noastre, noi înălțăm prin care să fie înălțat tot mai sus numele de învățător!

Muncă plină de dragoste

Învățătorul deputat

Pe culoarele Marii Adunări Naționale, în timpul ultimei sesiuni, mi-a atras atenția un om înțăr, scund, blond, cu fața deschisă, puțin copilăroasă. Dacă e adevărat că — așa cum spune proverbul — sufletul omului se citește în ochi, apoi omul acesta avea niște ochi mari, luminoși, în care se citea, ca pe filele limpezii ale unei cărți, blăndățimea unui suflet plin de omenie.

Răsfoia mereu un carnet gros, vizibil uzat de atîta folosință, plin de însemnări mărunte pe care numai dinșul era în stare să le descifreze. Într-una din pauze l-am zărit discutînd însuși cu unul dintre adjuncții ministrului Învățămîntului și Culturii. M-am apropiat și am prins frînturi: vorbeau despre construcția de școli în raionul Tecuci, despre problemele pe care le ridică școala de 8 ani și felul cum se preconizează rezolvarea lor.

Curiozitatea reportericească m-a îndemnat să aflu numele tînrului. Îl cheamă Ion Munteanu și e învățător în comuna Pochidla din raionul Tecuci. Când l-am întrebat despre munca lui pedagogică, mi-a răspuns simplu și modest:

— Sînt un învățător ca atîția alții.

De la ceilalți deputați din regiunea Galați am aflat însă că Ion Munteanu nu e deloc un învățător ca atîția alții, ci unul dintre cei mai buni din regiune. Un om profund iubit de copii, pentru că știe să se apropie de inimile lor, să le cunoască însușirile și slăbiciunile și să-i ajute tocmai atunci și tocmai acolo unde au mai mare nevoie.

— Să nu credeți că treburile mari sociale pe care le are de rezolvat — a completat unul din deputați — îl îndepărtează o clipă de elevii săi, îl fac să-i scape din atenție o comportare, o manifestare a lor. Nu.

...Anul acesta venise în clasă un elev nou, Gheorghijă. Era un băiat vioi și cu multă tragere de inimă. Învăța destul de bine la cea mai mare parte a materiilor, doar la aritmetică schiopăta. Nu putea să-și concentreze atenția asupra problemelor; îi

stăteau mereu gîndurile la poveștile pe care le auzise sau le citise, la Feji Frumoși și Ilenele Cosinzene din basme. Trăia, de fapt, mai mult în lumea miraculoasă a eroilor de basm cu care îi hrănise imaginația bunicul, unul dintre cei mai buni povestitori din sat.

Tovarășul Munteanu s-a străduit să-l deștepte interesul pentru aritmetică, lăra a-i silui imaginația. L-a oprit după orele de clasă și i-a dat felurite probleme în care lumea cifrelor se amesteca în chip firesc cu lumea eroilor de basm. În felul acesta aritmetica s-a apropiat ea însăși de Gheorghijă, s-a integrat în propriul său univers sufletesc.

Altă dată, învățătorul Ion Munteanu a observat că Mihai, unul dintre cei mai silitori elevi din clasă, vine de la o vreme la școală cu ochii încercănați, ostent și că depune mari eforturi ca să nu doarmă în timpul orelor. Interesîndu-se îndeaproape,

a aflat „enigma” oboselii lui Mihai: cu puțină vreme în urmă îi murise mama, iar tatăl vitreg îl punea pe băiat să îngrijească pînă noaptea tîrziu de feluritele treburi ale gospodăriei.

Învățătorul s-a dus de cîteva ori acasă la Mihai, a stat de vorbă cu tatăl băiatului, izbutind pînă la urmă să-l convingă că are datoria morală să-i lase băiatului timp să învețe.

Tovarășul Ion Munteanu desfășoară și o intensă muncă obștească. Cu elevii săi a ieșit de multe ori la muncă voluntară pentru înfrumusețarea comunei.

„L-am găsit într-o pauză pe Ion Munteanu făcînd însemnări în carnetul său gros. Își însemna importantele hotărîri ale sesiunii, pentru a le împărtăși oamenilor care l-au trimis ca reprezentant al lor, în marele sfat al țării.

Victor Birlădeanu

Fruntaș între frunțași

cea ce a impresionat-o mai mult la maestrul lor de practică, ceea ce, de fapt, crede că l-ar putea caracteriza mai bine.

— Cîte lucruri deosebite ne-a învățat!

— Și cit de utile!

— Vă mai aduceți aminte? Cu cîtă căldură ne vorbea despre frumusețea muncii în fabrică, despre tîria de a face greutățile, despre roadaia ajutorului tovarășesc.

— Dar mai ales, cit de bine a știut să ne „întregeze” în această muncă, să ne ajute a-i descifra tainele.

— A reușit fiindcă era întotdeauna binevoitor și bun.

— Bun și totuși sever — completează o fată, în ochi cu lucruri de mîrgăle. Niciodată nu ne certa pentru neîndemînare, dar ne ajuta. Pentru neatenție însă... „Ne certa” cu vorba blîndă, zîmbind.

Mai ales glumele cu care presăra conversațiile ajungeau întotdeauna la tîra bîne.

una la tîra. Toate ne-au prins bine.

— Nu-l cunoașteți? — m-au întrebat zecile de priviri. E tovarășul Mihály Molnár, maestrul nostru instructor, cel care ne-a inițiat în arta țesutului. Doriti să vedeți ce-am făcut sub îndrumarea lui?

Bineînțeles, nu mi-am putut stăpîni curiozitatea de a cunoaște ce au realizat copiii cu ajutorul maestrului care le-a oferit toată admirația și stima.

În cancelarie, în sala profesorilor, în dormitoare și în sala de mese a internatului, am admirat fețele de masă, cearceafurile, prosoapele lucrate cu îndemînare în orele de practică, preșurile și multe alte lucruri care dădeau un aspect plăcut, familiar, încăperilor, coridoarelor, școlii.

— La anul vom realiza lucruri și mai frumoase. Tovarășul Molnár ne-a promis că ne va învăța să lucrăm și țesături artistice — se bucură o fată.

— Știți, tovarășul Molnár este frunțaș în producție — vrea parcă să mă asigure prin asta de reușita lor viitoare în ceea ce privește efectuarea țesăturilor artistice.

— „Frunțaș printre frunțași”, cum îi spun tovarășii de la fabrica „Gheorghe Doja” în care lucrează — precizează o elevă care pînă acum a ascultat mai mult vorbele colegelor.

De la profesori, am aflat că acest om — îndrăgostit de meseria lui, care are un adevărat dar de a transmite această pasiune și celor din jur — nu este frunțaș numai printre muncitori, ci și printre profesori, fiind convins că schimbul de miine al clasei muncitoare nu poate fi crescut și pregătit oricum. De aceea, nu numai orele de program, dar și multe altele din timpul său liber și le dedică muncii cu elevii. Adeseori, în clipe de răgaz, poate fi văzut discutînd cu copiii, dîndu-le, cu mult simț pedagogic, sfaturi în felurite probleme de etică comunistă.

Privind portretul maestrului Mihály Molnár pe panoul frunțașilor întreprinderii „Gheorghe Doja”, profesorii și elevii Școlii medii din Sf. Gheorghe au sentimentul deplină mulțumiri.

— Iată pe comunistul Molnár, frunțaș și în întreprindere. Nici nu se putea altfel.

„Pildă vie pentru mlădițele pe care maestrul le formează cu gîndul la viitor, cu pasiunea comunistului conștient de importanța misiunii primite.

număr de săli de clasă să devină, după-amiezele, săli de meditație și s-au fixat, pentru fiecare zi, profesorii care urmau să-i ajute pe școlari în pregătirea lecțiilor.

S-a mai gîndit mult și după ședința directorului Atanase Cojocaru la problema aceasta: copiii vor trebui să facă patru drumuri pe zi — se îngrijora el. Unii stau destul de departe și le va cere un efort suplimentar... Și cîntărind îndelung faptele, i-a venit ideea de a constitui un fel de semi-internat: copiii să vină de dimineață la școală și să plece acasă doar după-amiază la orele cinci sau la șase, după ce au primit gustarea de la ora 10 și masa de prînz, după ce s-au odihnit puțin și apoi, ajutați de profesori, și-au pregătit lecțiile pentru a doua zi. Inițiativa aceasta a fost primită cu căldură de toți profesorii și de comitetul de părinți; a găsit înțelegerea largă a tovarășilor din conducerea fabricilor din împrejurimi.

Desigur pînă la realizarea ei depășea au mai trebuit să fie învinșe greutăți de ordin administrativ. Perseverent, directorul a trecut însă cu hotărîre peste ele. Și strădania nu i-a fost zadarnică: nu peste mult copiii au început să ia masa la cantina acestor întreprinderi, să trăiască cu într-o mare familie care-i îngrijea cu dragoste, cu căldură. Lecțiile și le pregăteau împreună sub îndrumarea profesorilor și tot împreună au început să se bucure de roadele acestei pregătiri.

— Ce face schimbul nostru de miine? l-a întrebat într-o zi pe directorul inginerul-șef al întreprinderii „Nikos Beloiannis”. Drept răspuns tovarășul Atanase Cojocaru l-a condus prin sălile de meditație, în laboratoare, la bibliotecă. I-a cunoscut atunci conducătorul întreprinderii pe Titus Boscu și Gheorghe Teneski din clasa a V-a, pe Tiberiu Buș și Sava Stoianov dintr-a VI-a, l-a văzut la bibliotecă sorbind încîntat slovele cărților de povești, pe Constantin Tămăș din clasa a III-a. Toți aceștia, ca și mulți alții, au făcut în mai puțin de un trimestru, datorită grijii și îndrumării atente de care se bucură din partea școlii, un serios pas înainte la învățătură.

Cunoștințele temeinice însușite de elevii nu sînt atestate numai de notele mari din catalog. Despre aceasta vorbesc o serie de diplome cîștigate în întrecerea cu celelalte școli din oraș: premiul I pe oraș și primele cinci premii individuale la concursul cu tema „Basmele lui Puskin” organizat de A.R.L.U.S., cele mai multe distincții obținute la concursul pionieresc cu tema „Din trecutul de luptă al partidului” organizat de biblioteca regională și multe altele.

Numărul mare de promoții cu note de 8, 9 și 10 care i-au adus școlii titlul de frunțaș pe oraș apare deci ca o consecință firească a cunoștințelor însușite de elevii sub îndrumarea continuă a profesorilor, un rod al inițiativelor entuziaste ale acestui harnic colectiv didactic.

— Avem un colectiv puternic, plin de pasiune în muncă — ne spune înesuflețit Atanase Cojocaru, profesor frunțaș, de două ori distins cu Medalia Muncii.

— Directorul nostru e un om cu inițiativă, care știe să organizeze și să îndrume munca pentru a doce la bun sfîrșit fiecare activitate. Un pedagog al cărui exemplu personal dă aripi tuturor — ne spuneau în încheierea convorbirilor pe care le-a avut cu ei, fiecare dintre profesorii și părinții cu care am discutat despre înnoirile succesei școlii.

E. T.

Al. C.

Iată în aceste două fotografii, puternic contrastante, o imagine a dezvoltării învățămîntului nostru în anii regimului democrat-popular. Sus: Noua și modernă școală din Brănești, regiunea București. Jos: vechiul local al școlii.

E l e v

Vizitasem într-una din zilele vacanței de primăvară muzeul „Lenin-Stalin” și, la ieșire, pregătindu-mă să-mi notez impresiile, răsfoiam fără grabă cartea înnegrită cu mii de semnături, când deodată privirea îmi fu atrasă de una din file. Era o filă obișnuită, cu câteva rânduri scrise sus, urmate apoi pe două șiruri de niște semnături obișnuite. O filă ca toate celelalte. Și, cu toate acestea, repet, nu-mi puteam lua ochii de la scrisul acela prelung, cu linii apăsate, puțin înclinat, ca și cum omul ar fi scris nu pe masă, ci pe o spinare încovoiată sau de la distanță, imbulzit... Și scrisul acesta îmi era cunoscut. Îl mai văzusem undeva, cindva, de zeci, de sute de ori, mi-era la fel de cunoscut ca propriul meu scris, și întâlnirea neașteptată cu el îmi dădea sentimentul că pe aproape, în preajmă, așteptînd să-l recunosc, cineva familiar și drag mă privește din spate. M-am întors. Nu era nimeni... Doar prin săli, pășind sfios, aproape pe virfuri, sute de copii în grupuri și printre ei însoțitorii, unii virstnici, cu părul nins, învățătorii. Atunci, deodată, fulgurător, cu o bucurie de nestăpînit, mi-am amintit... El era! Era scrisul lui! Și la sfîrșitul șirului de nume zării iscălitura cu aceleași litere prelungi și apăsate: „Învățător Dumitru Mironescu”. Fostul meu învățător!

Întinase în clasa noastră în toamna lui 1945, cu o manta pe umeri, înalt, voinic, dar palid și slăbit, cu ochii arzători sub fruntea mare ca după o boală. S-a oprit în fața ei la tablă. Scriseam ca de obicei pe „răii clasei”, și scrisul lăbărat și cu greșeli umpluse toată tablă:

„Anastase ș-a vărsat cernla pe banică.

Ispas face pe copii să ridă și polecrește.

Ge. Florea deschide gamba! și se face că... (scenariu)...

A căzut pînă jos, apoi a călcat din cap și s-a întors spre clasă.

— Cine a scris? a întrebat cu voce blîndă, dar slabă, de-abia auzită.

M-am ridicat din bancă cu mîndrie.

— Eu, vă rog. Sînt șeful clasei. Aceștia sînt răii clasei...

— Rău.

În clasă s-a făcut deodată hărmălaie. Cei „scriși” țipau, se ridicau în picioare și ridicau degetele ca o pădure de furculițe.

— Are răcă pe mine! El strî-

că! Pe Voicu de ce nu l-a scris? Spun eu! Puneți-mă pe mine să-i scriu! Eu! Eu!

A ridicat mîna, și zarva a încetat. A repetat apoi ca pentru sine:

— Rău... s-a apropiat de mine și, mîngîindu-mă ușor, l-am auzit: șterge, te rog, toată tablă. A trecut încet printre bănci, a răsfoit câteva caiete și pentru a treia oară în aceea zi a exclamat abia auzit:

— Rău!

Apoi s-a oprit în fața clasei și ne-a vorbit.

— Pînă acum de curînd a fost război, copii. Ați învățat pe apucate. Va trebui să muncim serios, cu rivnă, fără preget. Scoateți caietele și copiați prima temă.

Și în timp ce toți copiii scoteau prin bănci și în ghiozdane și-a smuls manta de pe umeri și s-a îndreptat spre tablă. În clipa aceea — țin minte — parcă o mîină ne-a oprit deodată răsufllarea tuturor, iar foșnetul caietelor a încetat. Îl priveam înmărmuriți, în timp ce el, la tablă, scria cu greutate, strîmb și prelung, rînd după rînd. Învățătorul nostru nu avea mîna dreaptă. O pierduse pe front în luptă cu fasciștii. Scria cu mîna stîngă...

Țirziu s-a întors spre clasă cu fruntea brobonată de sudoare, palid și a vorbit șoptit și tremurat:

— Vă făgăduiesc ca data viitoare să scriu mai frumos.

Prin iarnă scria la tablă cu ușurință. Ne corecta și caietele, îndreptînd cu roșu literă cu literă, și de fiecare dată scria în josul paginii câteva cuvinte: „Mai atent” sau „Mai ordonat”, sau citeodată „Bine, sînt mulțumit”. Priveam scrisul lui prelung, apăsător, copiat parcă din abecedar, puțin piezis, priveam și scrisul nostru... Ne rușinam cel mai adesea și ne luam tăcut și încruntat angajamentul să scriem tot așa ca el... Ciudat. Pe nesimțite, toți îi imitam scrisul. Scriam mai toți nițel aplecat spre stînga, dar citeodată literele ieșeau pocite, îngrămădite, strîmbe. A doua zi, mînișii, vedeam în josul temei aceeași propoziție, ca din abecedar, cu roșu: „Mai ordonat” sau „Mai cu grijă” și hotărîm din nou să ne îndreptăm. Scriam, rupeam foile și cînd, la sfîrșit, dădeam caietele la control așteptam cu sufletul la gură ca el să scrie dedesubt a doua zi:

„Acum este mai bine, sînt mulțumit”...

Și în acest timp în mîntea tuturor se ridica întrebarea: Cum poate să scrie atît de frumos? Și atît de repede cu mîna stîngă? Scria adesea în fața noastră, pe tablă, cu mîna stîngă, răsucit, încovoiat, pînă cînd ajungea să umple tablă, apoi se ridica îngrijorat, cu fruntea brobonată de sudoare, zîmbind cu mulțumire clasei:

— Copiați!

Dar într-o zi de iarnă noi am aflat secretul.

— Vreți să vedeți ceva? ne-a întrebat băiatul îngrijitoarei, coleg cu noi. O să rămîneți uimiți. Veniți mîine la școală mai de dimineață.

Am venit. Nici nu se luminase pe deplin. În toată școala, o singură fereastră luminată: a clasei noastre. Ne-am adunat sub geam și am privit înăuntru. L-am văzut pe el, singur, la tablă. Își dăduse jos haina și scria. Încet, cu grijă literă de literă... Cînd a umplut tablă, s-a dat înapoi cîțiva pași și a privit. Am văzut atunci și noi toată tablă. Nu cuprindea nici o propoziție, nici un cuvînt. De sus și pînă jos era o singură literă: a mic, a mare.

Învățătorul nostru s-a apropiat apoi de tablă și a șters-o. Apoi a început să scrie iarăși, mai repede, tot mai repede... și cînd a isprăvit s-a îndepărtat nițel, a clătinat din cap și am auzit în clasa goală un cuvînt, unul singur:

— Rău... S-a îndreptat spre burete, a șters în grabă totul și a început din nou să scrie: a mic, a mare...

„Din ziua aceea, cuvintele „Mai atent”, „Mai ordonat” n-au mai apărut pe caietele clasei a patra...

Vizitatorii se îngrămădeau. Am mai privit o dată fila cu scrisul învățătorului meu. Am privit cele două șiruri de semnături ale elevilor săi — aproape toate plecate nițel spre stînga, cu litere prelungi și apăsate. Apoi, fericit și tulburat de această neașteptată întâlnire, mi-am pus și eu semnătura dedesubtul numelui învățătorului meu și-am adăugat, spre nedorirea celor din jur, ce mă știa profesor, și tot cu litere prelungi și apăsate, cuvîntul „elev”.

M. Sintimbreanu

Unul din momentele cele mai dragi învățătorului.

Răspunderi

Din jur, de prin păduri, s-a furișat pe nesimțite noaptea, ca un fur, în sat învăluind și ulițe și case într-o tăcere moale de mătase. S-au stins de mult și lămpile. Doar una mai tremură-și vîpaia cît aluna prin geamul străjuit de-un plop mlădiu. Și lună nu-i. Nici stele. Și-i tirziu...

Învățătorul, aplecat pe-o carte. Își lasă gîndul colindînd departe, pe ulițele satului ce dorm sub întunericul ca un covor enorm. Și gîndu-i bate-n noapte la ferestre ușor, ca o privighetoare măiastră din poveste, să-i mai mîngîie-odată pe frunțile bălaie, să le mai soarbă-odată privirile-n alint și glasul lor cu cîmchet de argint rostogolit ca un tumult... Doar pînă mîine e atît de mult!...

Întîia zi de școală-n viața lui de-nvățător trecu. A fost și nu-i... Ah, timpul zburător ca o părere cum smulge cu nestinsa lui putere clipele de bucurii sublimă și le cufundă-n apele lui line... Sînt însă bucurii pe care nu le pot, nici zilele, nici anii, să scuture de tot. Ci ele stăruie în amintire, pure, ca o mireasmă rară-ntr-o pădure.

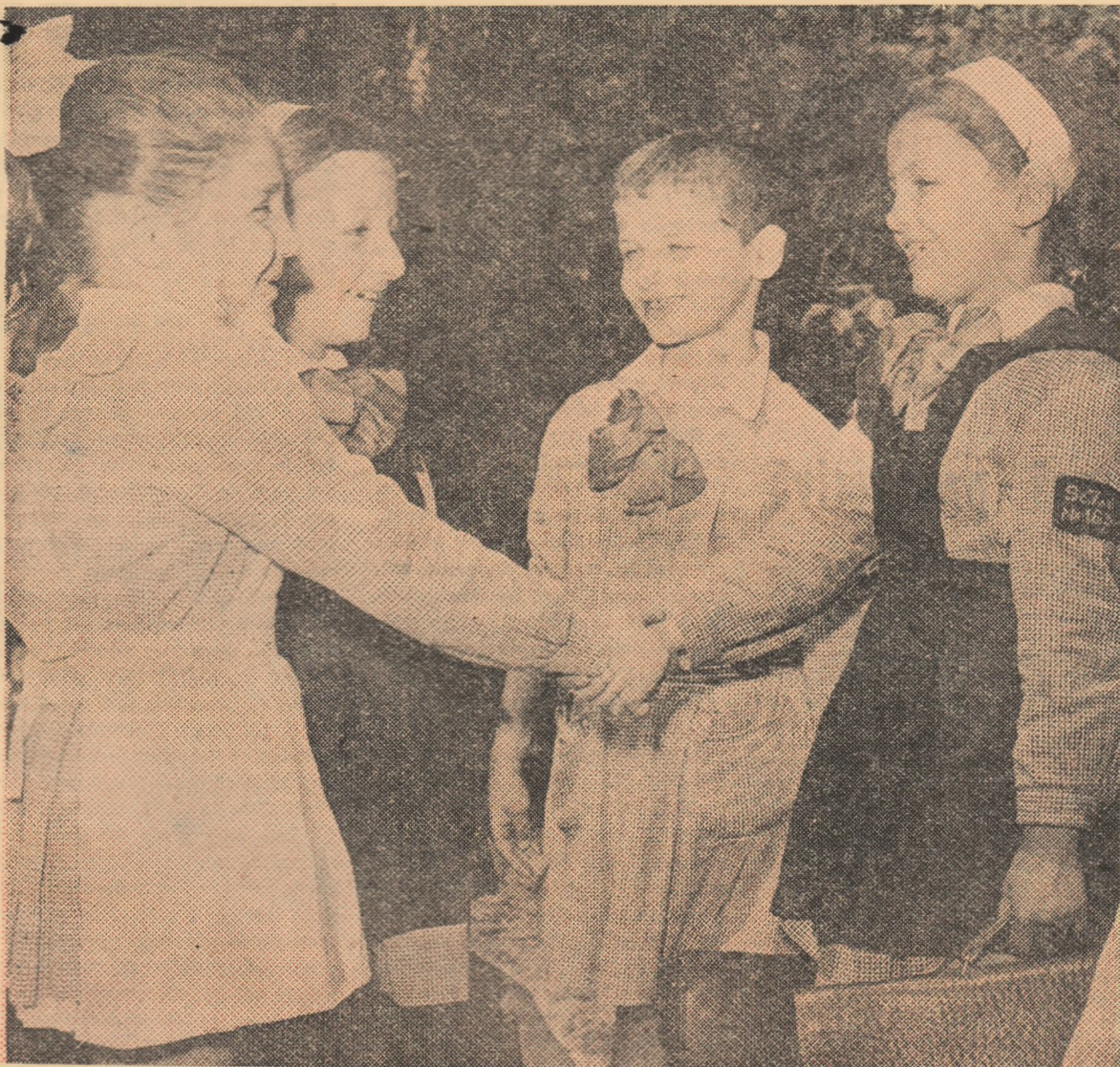
Lui — tînăr fiu al clasei muncitoare — i-a-ncredințat partidul o muncă de onoare: acestor pui de oameni, încet și cu temei, perseverent, prin slovă și condei, să le dezlege zborul drept, înalt spre zările de purpură și zmlat.

... Și iar îi vin în mîntea chipurile blînde cu ochii mari și fețe surizînde. E un ciudat amestec de-aieve și visare. La fel sînt toți. Și totuși, fiecare înseamnă o lume nouă care-i cere să-i deslușească întreaga ei putere, să scoată la lumină ce astăzi i s-ascund. De toate-acestea, întîiul, el răspunde!...

Cu care fericire s-o asameni pe-aceasta de-a sădi în oameni încrederea că ei sînt tot în lume, că fără ei nimic n-ar avea rost și nume, că numai prin voința și puterea lor prezentul zămislește viitor?...

Cu care fericire s-o asameni pe aceasta de a crește oameni demni pentru era nouă, comunistă?... Mai mare fericire nu există!...

Petre Bucșa

La revedere! O să-ți placă, desigur, viața în tabără.

Consultație pentru examenul de maturitate.

Pregătiri pentru examenul de maturitate

Absolvenții clasei a XI-a de la școala medie „Ion Creangă” din Capitală se pregătesc cu mijlocul sirguință în vederea apropiatului examen de maturitate. În sprijinul elevilor, cadrele didactice din școală au organizat, timp de aproape două săptămâni, lecții speciale ajutoare, în care s-au aprofundat cunoștințele esențiale din programa de examen. De asemenea, profesorii de matematică, fizică, istorie, română etc. au organizat zilnic consultații colective și individuale. Din inițiativa și cu sprijinul organizației U.T.M. din școală s-au constituit grupe

de învățătură, în cadrul cărora elevii se pregătesc cu sirg, în dorința ca fiecare din ei să obțină calificative dintre cele mai mari.

★

Cadrele didactice de la Școala medie din Bicăz s-au preocupat, încă de la începutul anului, de pregătirea elevilor din clasa a XI-a pentru examenul de maturitate. În cursul lunii aprilie conducerea școlii și pedagogii au făcut un prim bilanș al activității desfășurate în acest sens și au stabilit măsuri pentru intensificarea ei.

Ca urmare, dirigenții au ținut consiliul cu părinții elevilor, mobilizându-i să sprijine școala în acțiunile întreprinse. Totodată, s-au organizat meditații și consultații, iar elevii și-au pus la punct notițele și însemnările din materialul studiat.

În ultimele trei săptămâni s-a organizat și o verificare largă a cunoștințelor dobândite de elevi în cursul anilor. Cu acest prilej au fost discutate și aprofundate problemele cele mai importante care sînt cuprinse în programa examenului de maturitate.

Colegii noștri de mîine

Acum sînt în vacanță. Doar cu o săptămînă în urmă îi puteai găsi în bibliotecă, în liniștea tulburată doar de foșnetul abia perceptibil al filelor întoarse, sau într-o sală pe a cărei ușă sta agățat un bilețel cu avizul concis și sever „Examen la... Nu deranjați!”, unde, în fața unui profesor grav, un student dezvoltat subiectul cu vocea precipitată de emoție dar sonoră și convinsă. Îi puteai găsi în cămin unde în ultimul timp întrebări de genul „La ce dai?” sau „Cît ai luat?” l-au înlocuit pe „bună ziua” îi găseai pretutindeni pe coridoarele sau în sălile Institutului pedagogic de trei ani. Tineri de 18, de 19 sau de mai mulți ani, tineri mai expansivi sau mai sobri, băieți sau fete care studiază botanica sau matematica, geografia sau pictura, filologia sau chimia. Ei vor fi mîine — unii doar peste un an, alții peste doi — profesori. Vor fi, deci, colegii noștri.

dezlege probleme de matematică. De ce n-ar da o mîină de ajutor la educarea lor? Nu este acesta un ideal de viață minunat?

Fiecare student poartă în suflet o imagine care poate avea sute de înfățișări, dar care are aceeași esență — dragostea profundă pentru munca de profesor.

Visurile se înfăptuiesc

Un student compara trecerea prin institut cu o etapă de tranziție de la visare spre transpunerea ei în realitate. Aici, în amfiteatre, în seminarii, în bibliotecă, în laboratoare, în ateliere, unde se desfășoară o muncă încordată, tinerii studenți se apropie pas cu pas de clipa în care vor intra în școală, purtînd titlul de profesor. Studiul artei pedagogice nu este de loc simplu. Cei de la naturale învață cum să învețe pe copii ce înseamnă cultivarea științifică a pămînturilor, fizicienii — ce înseamnă tehnica modernă, istoricii — semnificația socială a evenimentelor de astăzi și din trecut.

Dar latura cea mai frumoasă și cea mai emoționantă, totodată, a activității studenților de la Institutul pedagogic de trei ani o constituie practica pedagogică. Multe ore și zile în șir studenții au asistat la ore ținute de profesorii cu experiență ai școlilor din București, în cadrul așa numitei practici „pasive”. În sfîrșit, după o îndelungată așteptare, clipa primei lecții predate a sosit.

Igor Bernic zîmbește acum amintindu-și cum a pregătit lecția „Bradul și fagul” pe care a predat-o la clasa a V-a. „Aprea pe că am învățat-o pe de rost. Cu o zi înainte m-am închis într-o sală de seminar și acolo, de unul singur, am început să fac o repetiție generală. Pentru că mă vedeam vorbind cu băncile.

— Să ne spună Popescu ce lecție ai avut pentru astăzi.

— Bun... Foarte bine...

Îmi închipuiau că unii răspund greșit, îi corijam, le făceam morală... Mărturisesc că îmi era puțin teamă. Mă îngrijorau privirile copiilor, ale colegilor, dar urmașii ai noștri, ale profesorilor care trebuiau să-mi dea notă. Dar a doua zi, la lecție, lucrurile au mers mult mai simplu. Cînd am ieșit din clasă cu catalogul sub braț, m-am simțit puțin profesor. O pîrticică din visul meu începuse să se înfăptuiască.”

O garanție

Un examen, o lecție practică, un colocviu sînt prilejuri de vii emoții. Și ocazii pentru că rezultatele cu care se soldează astfel de evenimente din viața studenților de la Institutul pedagogic de trei ani au o semnificație mult mai mare decît cea a notei care apreciază valoarea eforturilor fiecărui tînăr în parte. Este o notă ce se dă pregătirii pentru viitoarea profesie, pentru capacitatea de a fi profesor. Rîsfoii amnelele înregistrările ale unor studenți ca Veronica Apetri, Florentina Zamfir, Ștefan Nedelcu, Alexandru Soare, Matei Ferdinand. Notele de 9 și 10 pe care le veți găsi acolo nu înseamnă numai că acești studenți și multe, mulți alții ca ei, ce vor fi mîine pentru un examen vor câștiga. Această este o garanție că cei care vor avea prilejul să colaboreze cu ei vor fi buni profesori și buni educatori.

O. Buzescu

Noi filme de desen animat și de păpuși

Filmul de desen animat și de păpuși și-a cucerit de mult un loc însemnat în ansamblul de mijloace pe care le avem la îndemînă pentru educarea și instruirea celor mici.

Creatorii filmelor de desen animat și de păpuși de la Studioul cinematografic „București” se străduiesc să dea viață unor filme cu pronunțat caracter educativ. Situați pe pozițiile creatorului-educator, ale creatorului pedagog, ei aduc pe ecran întâmplări din care copiii trag învățăminte pentru viață.

Regizorul Iulian Hermeneanu a scris scenariul și tot el realizează filmul „Zina cernelii”, după o idee a Ioanei Bucur. Filmul prezintă o suită de întâmplări din care spectatorul face cunoștință cu un băiat, dornic să facă mereu altceva, numai să nu învețe. Dorințele lui sînt împlinite, dar băiatul observă că, orice ar dori să ajungă în viață e necesar să învețe.

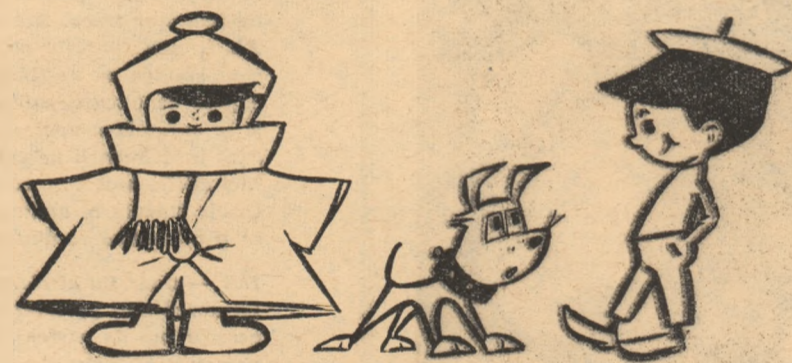
În filmul „Zgribulici” regizorul St. Munteanu, care a scris scenariul după versurile lui Cicerone Theodorescu, demonstrează, cu ajutorul unor întâmplări pline de haz, ce înseamnă să umbli îmbrăcat peste măsură.

Se mai află în pregătire și alte

scenarii. Unul dintre ele, „Măturca năzdrăvană”, scris de Mircea Sintimbreanu, va aminti copiilor că a face și a păstra curățenia este una din îndatoririle de seamă ale fiecăruia. Scenariul lui Constantin Mustețea, „Cine a găsit o mînușă”, va aduce pe ecran ideea prieteniei, a prieteniei adevărate.

„Farsă pisicască” pe care îl realizează în momentul de față regizorul Gheorghe Șaidel, după un scenariu de V. Colin, și altele vin să se adauge la lista creațiilor cinematografice de păpuși și desen animat adresate celor mici, pe care școlarii le vor putea vedea în curînd pe ecrane.

ALECU GH. CROITORU

Deprinderi de muncă productivă

Cadrele didactice de la școlile de 7 ani din comunele Brăești, Zvoriștea și Hîncești din raionul Dorohoi au obținut în acest an importante succese pe linia legării învățămîntului de practică de viață.

În timpul anului școlar, profesorii de științe naturale de la școlile menționate nu s-au limitat la expuneri și explicații abstracte ci au ajutat și la aplicarea în practică în special pe loturile experimentale, a cunoștințelor agricole căpătate de copii. Astfel elevii s-au familiarizat cu folosirea principalelor unelte de muncă, cu cunoașterea modului și me-

todelor de însămînțare și de îngrijire a diferitelor plante. Elevii Școlii de 7 ani din comuna Zvoriștea, de pildă, au însămînțat pe un hectar culturi de porumb hibrid, sfeclă, mazăre, cartofi etc. Pînă acum, culturile au fost prășite de două ori, de către elevii claselor V-VII. La rîndul lor, școlarii din comunele Brăești și Hîncești au realizat, cu sprijinul profesorilor, grădini școlare model. Profesorii au reușit să formeze și să dezvolte la elevi dragostea pentru muncă, studiu și cercetări.

Cunoștințele dobîndite de elevi în tim-

pul anului s-au concretizat și cu prilejul practicii agricole desfășurate acum la sfîrșit de an. Elevii au ajutat la prășitul unei suprafețe mari de porumb a G.A.S. din comuna Zvoriștea. Ei au contribuit, de asemenea, la acțiunea de depistare a gîndacului de Colorado din culturile de cartofi, pe o suprafață de 60 hectare.

Tot în acest timp, pionierii și școlarii din raionul Dorohoi au strîns importante cantități de plante medicinale.

Inv. IOAN VASILICĂ
Zvoriștea, raionul Dorohoi

A apărut

Revista de pedagogie

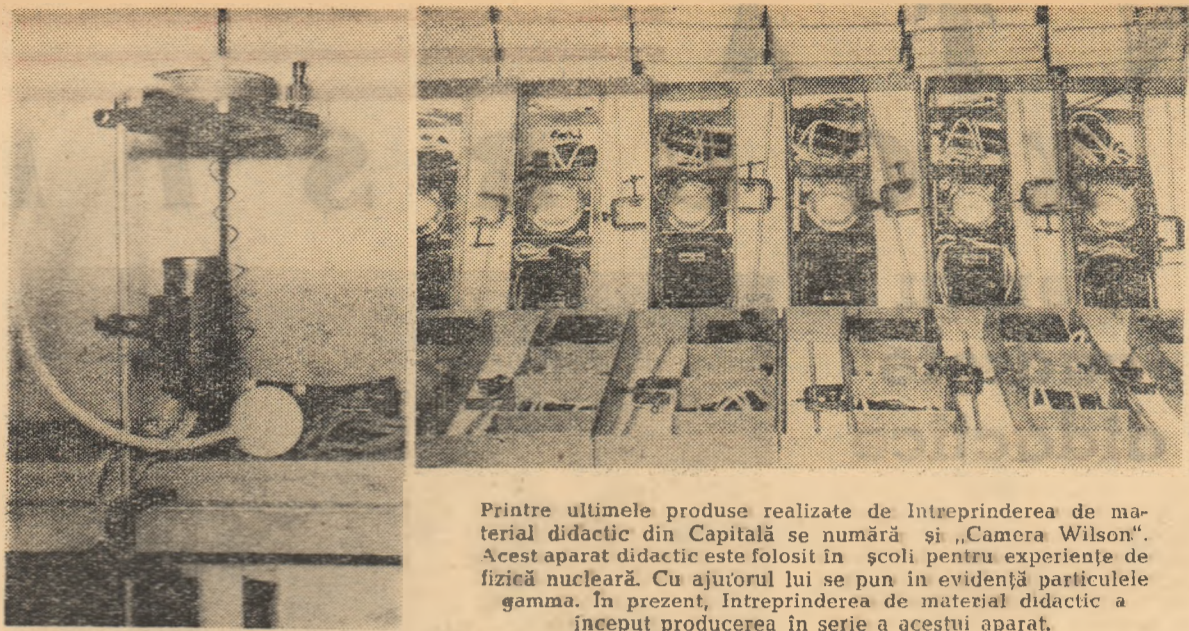
Nr. 5/1961

Numărul se deschide cu editoria- lul: Problemele principale ale trecerii la școala de 8 ani.

Rubrica „Studii și cercetări” cuprinde: Problemele învățămîntului politehnic și ale legării școlii de producție în discuția seminarului internațional de la Moscova de Traian Pop și Eugen Blideanu; Cu privire la legitimitate și legi în pedagogie de O. Safran, M. Giurgea, B. Bratu și M. Cosma; Particularități ale dezvoltării intereselor profesionale la elevii claselor a VII-a și a XI-a de Dumitru Salade; Rabindranath Tagore — educator de Iosif Antohi. La rubrica „Școala și producția” sînt publicate articolele: Unele probleme în legătură cu conținutul învățămîntului în școlile medii cu instruire în producție de Marin Vișan; Colaborarea organizațiilor U.T.M. din școală și întreprindere în educarea atitudinii comuniste a elevilor față de muncă de Traian Beciu și Ion Milea.

În cadrul rubricii „De peste hotare” sînt prezentate articolele: Cu privire la experiența instrucției diferentiate în școala laborator nr. 1 de pe lângă Academia de științe pedagogice a R.S.F.S.R. de P. G. Mazurenko; Figuri de pedagogi de peste hotare: Dr. Giovanni Calò de A. Iosif.

Revista mai publică, în cadrul rubricii „Consultații — Discuții — Cronici”, articolele: Cîteva probleme privind predarea socialismului științific în școala de Vasile Ștefanov; Unele probleme ale muncii educative în sferele de pionieri și școlari de Ion Birna; la „Critică și bibliografie” prezintă: O lucrare în ajutorul părinților de Gheorghe Fleancu; Probleme teoretice și practice de defectologie în revista germană „Die Sonderschule” de Walter Roth; Note bibliografice.

Printre ultimele produse realizate de Intreprinderea de material didactic din Capitală se numără și „Camera Wilson”. Acest aparat didactic este folosit în școli pentru experiențe de fizică nucleară. Cu ajutorul lui se pun în evidență particulele gamma. În prezent, Intreprinderea de material didactic a început producerea în serie a acestui aparat.

Pentru noul an școlar

Pentru ca noul an școlar să înceapă în condiții cât mai bune este necesar ca, încă de pe acum, secțiile de învățământ și cultură, conducerile școlilor să intensifice acțiunea de pregătire.

Una din cele mai importante sarcini se referă la generalizarea învățământului de 7 ani, și decurge din direcțiile trasate școlii de către cel de al III-lea Congres al P.M.R. Pe linia cuprinderii în școlile de 7 ani a tuturor copiilor de vîrstă școlară, în țara noastră s-a obținut în ultimul timp importante succese. Regiuni ca Bacău, Buzău, Oltenia, Brașov, Debraj și Galați au reușit să cuprindă în clasele I-VII aproape toți copiii de vîrstă școlară. Astfel de succese nu trebuie să ne ducă însă la concluzia că în această privință nu mai avem nimic de făcut. În perioada care ne mai desparte de prima zi a anului școlar trebuie să depunem toate eforturile pentru ca nici un copil să nu rămînă în afara școlii de 7 ani. Cu deosebire această sarcină se pune în fața cadrelor didactice din regiuni ca Hunedoara, Crișana, Maramureș, Suceava și Iași, unde procesul de cuprindere a absolvenților clasei a IV-a în clasa a V-a a fost mai scăzut.

Îndeplinirea generalizării învățământului de 7 ani cere să se ia măsuri pentru întocmirea unor evidențe clare a copiilor ce trebuie aduși la școală, pentru lămurirea și convingerea tuturor părinților să-și trimită copiii la învățătură. Este îndubtabilă inițiativa cadrelor didactice din raioanele Adjud, Tulcea, Corabia, Tg. Jiu, Horezu etc., care au mers din casă în casă cu listele copiilor de vîrstă școlară, au stat de vorbă cu părinții acestora, s-au interesat de situația lor familială, de starea sănătății lor, stabilind astfel un prim contact între școală și viitoarele serii de elevi.

În strînsă legătură cu acțiunile ce se desfășoară pentru generalizarea învățământului de 7 ani se află problema dezvoltării rețelei de unități școlare și a construcțiilor de școli. În cele mai multe regiuni ale țării lucrările de construcții și reparații sînt în toi, astfel că la începutul anului școlar viitor vor fi date în folosință noi și noi localități și săli de clasă. În mai multe regiuni cum ar fi Bacău, Oltenia, Suceava sau Ploiești o însemnată parte a lucrărilor de construcții se află încă de la sfîrșitul lunii martie în fața liniei, ceea ce, lăra îndoielă, este un lucru bun. Nu e deloc ușor să spunem încă despre regiunile Iași, Maramureș și Brașov, care la data de 31 martie a.c., nu aveau nici un local de școală terminat, iar ritmul de lucru era destul de încet.

Organele de învățământ, cadrele didactice au datoria să depună toate eforturile pentru ca planul construcțiilor din regiunea și raionul respectiv să fie realizat la vreme. Ele pot contribui la terminarea noilor construcții și la amenajarea noilor săli de clasă prin mobilizarea cetățenilor la procurarea materialelor, la transportarea lor și la efectuarea lucrărilor. Părinții copiilor și oamenii muncii știu că sprijinirea școlilor în care sînt educați și instruiți copiii lor, copiii patriei, este o înaltă datorie cetățenească și ei contribuie bucurăși la această acțiune. Este necesar, numai, ca organele de învățământ, directorii de școli și cadrele didactice să știe să-l atragă și să se folosească de ajutorul lor. Totodată, secțiile de învățământ și cultură trebuie să țină în permanență legătura cu comiteele executiv ale staturilor populare pentru obținerea materialelor și fondurilor necesare terminării la timp a lucrărilor de construcții și reparații.

O dată cu grija gospodărească pentru terminarea la timp a lucrărilor de construcții școlare, de reamenajare, curățire și reparare a localurilor existente, organele de învățământ trebuie să se ocupe de instruirea școlilor cu mobilier, de aprovizionarea lor cu combustibil, astfel ca în clipa cînd va începe prima zi de cursuri locale să fie pregătite.

Totodată, în vederea realizării unei mai susținute legături a școlii cu viața, cu practica, învățătorii și profesorii trebuie să se îngrijească de materialul didactic cu care vor lucra elevii. Relevăm inițiativa cadrelor didactice de la școlile din Sibiu, Constanța, Hm. Vilcea, Cimpina, Drăgănești, Giurgiu și altele care au trecut încă de pe acum la repararea, cu ajutorul elevilor, a aparatelor de laborator, precum și la confecționarea unor instrumente simple. Astfel de inițiative sînt demne de urmat.

Tot astfel, pentru buna desfășurare a procesului de învățământ în anul școlar viitor și pentru ridicarea nivelului de pregătire al elevilor este necesar să se ia din timp măsuri în vederea înzestrării bibliotecilor și aprovizionării elevilor cu cărți și rechizite. Chiar din aceste zile, secțiile de învățământ și cultură trebuie să se intereseze îndeaproape de felul cum se va face aprovizionarea comunelor și satelor cu manuale și rechizite școlare.

O preocupare atentă trebuie să manifestăm, în cadrul pregătirilor pentru noul an școlar, față de sarcina dezvoltării învățământului seral, față de necesitatea atragerii în această formă de învățământ a cât mai multor muncitori din industria și agricultură. Cadrele didactice, școlile și secțiile de învățământ trebuie să popularizeze în uzine, în fabrici și pe șantiere, în rîndul tîrîmăni muncitorești din G.A.C.-uri, G.A.S.-uri și S.M.T.-uri, școlile și secțiile serale pentru înzestrarea muncitorilor. Se impune ca secțiile de învățământ să vegheze cu grijă la aplicarea normelor date de Ministerul Învățământului și Culturii, atât în ceea ce privește încălzirea în învățământul seral a unor profesori bine pregătiți și cu o bogată experiență, cât și în ceea ce privește recrutarea viitorilor elevi.

În cadrul pregătirilor pentru deschiderea noului an școlar are o foarte mare însemnătate problema îmbogățirii cunoștințelor ideologice, pedagogice și de specialitate ale cadrelor didactice, sarcina ridicării nivelului lor profesional. Diferitele forme de perfecționare, cursuri, consultații, examene, ce au loc în perioada vacanței de vară, trebuie să fie privite cu toată grija, ca o dovadă a dorinței de a asigura o cât mai bună pregătire cadre-

lor didactice care vor preda în anul școlar viitor. Ele vor constitui o pișchie puternică de ridicare a calității muncii pe care învățătorii și profesorii o vor depune în noul an școlar.

Cadrele didactice pot să folosească răgazul de timp al vacanței de vară pentru a studia cu grijă programele și manualele ce le vor folosi în anul școlar viitor, pentru a medita mai adînc la căile prin care pot fi înlăturate deficiențele și greutățile întâmpinate în trecut în ceea ce privește instruirea și educația, la mijloacele prin care pot ridica la un nivel superior munca viitoare.

Pregătirea tuturor unităților de învățământ pentru noul an școlar este o acțiune largă cu aspecte multiple, care se deosebesc de la răsărit la apăs și chiar de la o școală la alta. În îndeplinirea acestei acțiuni secțiile de învățământ, conducerile școlilor și cadrele didactice trebuie să folosească din plin ajutorul pe care-l pot primi din partea organelor locale și a părinților elevilor, care-și aduc cu bucurie contribuția la pregătirea deschiderii anului școlar. Pentru aceasta este necesar ca fiecare secție de învățământ și fiecare unitate școlară să-și întocmească din timp un plan concret de măsuri pe care să-l realizeze în mod ritmic, în strînsă colaborare cu staturile populare, cu organizațiile sindicale și cu organizațiile U.T.M.

Mobilizarea tuturor factorilor care pot contribui la pregătirea deschiderii noului an școlar și folosirea judicioasă a tuturor resurselor locale în această acțiune sînt mijloace hotărîtoare în lupta pentru asigurarea unor condiții cât mai bune desfășurării muncii de instruire și educare a elevilor în anul școlar viitor.

Nicu Dumitru

șeful serviciului școli de cultură generală din M.I.C.

Un nou local de școală

Pentru locuitorii comunei Cuca din raionul Vedea, altădată vestită prin numărul mare de analfabeti, a devenit caracteristică pregătirea științei de carte. Aceasta o dovedește, printre altele, entuziasmul cu care au răspuns chemării de a sprijini construcția unui nou local de școală.

Nu mai în câteva zile, peste 100 de cetățeni din comună au participat la lucrările de săpături pentru turnarea fundației și la transportul pietrișului și nisipului

lui necesar, prestînd un număr însemnat de ore muncă patriotică, în valoare de aproximativ 6000 de lei.

Munca voluntară depusă de sătenii, ea și folosirea resurselor locale de materiale, va face posibil să se realizeze construcția acestui frumos edificiu de cultură cu o economie de 100.000 lei, față de valoarea devizului inițial.

PETRE GH. BĂDESCU
comuna Vedea, regiunea Argeș

SERBĂRI ȘCOLARE

Profesorii, maeștrii instructori și ucenicii de la școala profesională „Gr. Preoteasa” au trăit acum câteva zile clipe minunate de sărbătoare. La tradiționala festivitate de sfîrșit de an, alături de cadrele didactice și de ucenici, au participat numeroși muncitori, tehnicieni și ingineri de la uzinele „Gr. Preoteasa”, precum și părinții ai elevilor.

S-a încheiat un an școlar cu un bilanț rodnic în ceea ce privește activitatea profesorilor, maeștrilor instructori și ucenicilor din școală. Din cei 372 de ucenici, 98 au fost premiați pentru rezultate leosebite la învățătură, cât și în activitatea practică. Printre ei se află maeștrii Gheorghe Tudor, Traian Grigore, Catrinel Bîrsan, Traian Mustăț și alții. Demn de menționat este faptul că, la concursul pe meserii organizat în acest an pentru ucenicii școlilor profesionale, locul I pentru fiecare an de studii la specialitatea maeștrii, l-au cucerit ucenicii de la Școala profesională „Gr. Preoteasa”. Acest succes este rodul strădaniei colective a profesorilor și maeștrilor instructori, al muncitorilor și tehnicienilor din uzină pentru ridicarea continuă a maeștrii profesionale a viitorilor muncitori calificați.

Despre buna pregătire a ucenicilor de la școala profesională „Gr. Preoteasa” vorbesc și numeroasele lucrări practice executate de ei și prezentate în cadrul unei expoziții, inaugurată cu prilejul serbării de sfîrșit de an. Trusele sculerului maeștrii, menghinile, mașinile de bobinat și de găurit, presele hidraulice, mașinile de filetat, ca și numeroasele machete prezentate în cadrul expoziției ilustrează preocuparea profesorilor și maeștrilor instructori de la școala profesională „Gr. Preoteasa” pentru creșterea unor muncitori cu o înaltă calificare, capabili să contribuie cu toată priceperea și elanul lor tineresc la dezvoltarea continuă a industriei noastre socialiste.

Zilele trecute, sala de concerte a Ateneului R.P. Romine a găzduit serbarea de sfîrșit de an a Școlii de muzică de 12 ani nr. 1 din Capitală. Concertul festiv, prezentat cu acest prilej, a constituit un adevărat examen public, relevînd maeștria interpretativă a unor elevi și, în general, nivelul ridicat al pregătirii tinerilor din școală.

Ce cărți vom citi în vacanță? În primul rînd pe cele primite ca premiu.

rilor din școală. Publicul a fost plăcut impresionat de felul cum, bunăoară, eleva Zita Finkelstein din clasa a XI-a a susținut la pian partea de solo din concertul pentru pian și orchestră de Paul Constantinescu, sau felul cum elevul Mircea Țifu din clasa a IX-a a cîntat la vioară, acompaniat de orchestră, în interpretarea unui concert de Saint-Saens.

O temeinică pregătire muzicală îmbinată cu sensibilitate și nuanțare artistică corectă au dovedit solistele vocale Teodora Buciu, Elena Ionescu, Constanța Costea și Ioana Bioanu.

Concertul festiv prezentat de Școala de muzică de 12 ani nr. 1 a mai relevat și buna pregătire a orchestrei, condusă de prof. Constantin Petrovici, precum și a ansamblului coral, condus de prof. Constantin Romașcan.

Remarcabila pepinieră de talente muzicale, Școala de muzică nr. 1 din Capitală, a dovedit încă o dată, cu prilejul concertului festiv prezentat în cadrul serbării de sfîrșit de an, că sub îndrumarea unui colectiv de pedagogi și artiști de înaltă calificare se dezvoltă aici o nouă generație de muzicieni capabili să ducă mai departe minunatele tradiții progresiste ale artei noastre interpretative.

La serbările școlare, dansurile populare au fost unul din cele mai atractive numere ale programului.

VACANȚĂ

EXCURSII

Pentru elevi

In toate regiunile țării s-au făcut intense pregătiri în vederea organizării în condiții optime a vacanței de vară a elevilor.

● Taberele din regiunea Iași, situate în locuri pitorești — Bucium, Mircești, Muncelul de Sus — găzduiesc în această vară peste 1600 de pionieri și școlari, 2000 de elevi din regiune au plecat în localități de munte aflate în regiunile Bacău și Suceava, iar aproape 500 de școlari își petrec vacanța în stațiunile de pe litoral.

La Iași, Birlad, Pașcani, Huși, casele pionierilor organizează programe artistice, culturale și sportive interesante, asigurând pionierilor și școlarilor o vacanță plăcută și instructivă.

● Peste 25.000 de copii din regiunea Ploiești vor fi trimiși în vacanța de vară în cele 26 tabere și colonii organizate în cele mai frumoase localități din regiune: Sinaia, Breaza, Bușteni, Telegra, Cheia etc. Alți copii își petrec vacanța pe litoralul Mării Negre. De asemenea, sute de elevi, împreună cu profesorii lor, au inițiat organizarea de excursii la Constanța, Bicăz, pe Valea Oltului, la Bran și în alte regiuni ale țării. Totodată, a-

proape 11.000 de elevi din alte regiuni vor fi oaspeții stațiunilor de odihnă din regiunea Ploiești.

In aceste tabere Teatrul de păpuși din Ploiești va prezenta spectacole pentru copiii aflați la odihnă.

● In regiunea Crișana, anul acesta peste 3000 de elevi și pionieri își petrec vacanța în taberele regionale de la Denza, Remetești, Vadu Crișului, Pietroasa și altele. Numeroși copii de la școlile de 7 ani și medii din regiune au plecat în taberele de pe litoral. Alți elevi din școlile medii și profesionale vor participa, în tot timpul vacanței de vară, la excursiile „Turul Republicii Populare Romine”, organizate de ONT Carpați.

● Nu de mult, tabăra de la Colibița, raionul Bistrița, regiunea Cluj, a primit prima serie de copii. Aci își vor petrece vacanța de vară peste 2400 de pionieri și școlari. Tot în regiunea Cluj s-au deschis și alte tabere: la Bistrița, Sărata, Arcașia, Abrud, ele fiind înzestrate cu materiale sportive și culturale și cu toate cele necesare pentru ca zilele petrecute de copii în tabără să fie frumoase, de neuitat.

Pentru cadrele didactice

Ca în fiecare an, în perioada vacanței de vară, numeroși profesori și învățători își petrec concediile de odihnă, prin grija organelor sindicale, în diferite stațiuni de odihnă de la munte și de pe litoralul mării. In Capitală, numai din școlile raionului Lenin vor pleca în cursul lunilor iulie și august, la stațiunile de pe litoral — prin grija comitetului sindicatului raional de învățământ — peste 100 cadre didactice. Au fost organizate, de asemenea, numeroase excursii prin țară. Astfel, din inițiativa clubului muncitorilor din învățământ, la 1 iulie vor pleca într-o excursie în Delta Dunării peste 150 cadre didactice. Cu sprijinul comitetelor sindicatelor raionale de învățământ din Capitală se organizează, în tot cursul lunilor iulie și august, excursii cu o durată de 10 zile în diferite stațiuni de la munte și de la mare.

In cursul vacanței de vară nu a fost neglijată nici activitatea cultural-artistică a cadrelor didactice. Astfel, formația artistică a sindicatului de învățământ din raionul Stalin se pregătește pentru a prezenta mai multe spectacole cu piesa „Steaua fără nume” de M. Sebastian.

Pionierii de la Școala de 7 ani nr. 5 îndrăgesc mult plimbările pe lacurile din jurul Capitalei.

Locuri frumoase de odihnă se găsesc întotdeauna chiar în apropierea stațiunii sau orașului nostru. Numai să le cauți...

Un popas în drumeție... Hai să cântăm ceva!

Explicațiile profesorului fac excursia mai frumoasă, mai plină de învățăminte.

Excursiile mai lungi pun probleme și mai atrăgătoare. Trebuie să te gospodărești singur, să-ți dovedești priceperea, îndemnarea și desigur, în jurul focului de tabără, talentul artistic.